

BUTLLETÍ INFORMATIU

DE LA FUNDACIÓ

MÓN-3

BARCELONA · DESEMBRE, 2009 · NÚMERO 120

MÀSTER EN DESENVOLUPAMENT
RURAL I COOPERACIÓ 1
Dolors Danès

LOS VERDADEROS PIRATAS..... 2
Joaquim Sempere

CANVIS EN LA LLEI D'ESTRANGERIA... 4
Xavier Rius Sant

DE LA DEBACLE DE WALL STREET
A LA FRACTURA SOCIOAMBIENTAL..... 5
Carlos Zeller

LA ECONOMÍA EN CRISIS..... 5
Carles Canitrot

UN ÈXIT QUE TAMBÉ ÉS NOSTRE..... 6
Albert Ricart

TEATRO DEL OPRIMIDO..... 7
Jessica Espinoza

REMAR A CONTRACORRENT:
JUTJAR ELS VENCEDORS..... 7
Jordi Palou-Loverdos

L'ISLAM SENSE VEL..... 9
Christian Penedès

MANIFEST DE SUPORT A INSHUTI..... 10
Federació Catalana d'ONGD

SOBRE LA REFORMA DE LOS
CRÉDITOS FAD 10
¿Quién debe a Quién?

POR FIN, EL DESARME 11
Comunicado del Fórum UBUNTU

DECLARACIÓ DEL CONSELL MUNICIPAL
DE COOPERACIÓ INTERNACIONAL
PER AL DESENVOLUPAMENT 12

MÀSTER EN DESENVOLUPAMENT RURAL I COOPERACIÓ

El proper 11 de gener s'inaugura el màster "Développement rural et coopération" a la Universitat Gaston Berger de la ciutat de Saint Louis, al Senegal. Aquest màster està organitzat per la

Madge Gill, "Sense títol". Tinta sobre paper, 44 x 26 cm

Universitat Gaston Berger de Saint Louis, la Universitat de Barcelona i la Universitat Politècnica de Catalunya, sota la coordinació de la Fundació MÓN-3.

Des de finals de 2007 MÓN-3 intervé en el desenvolupament social i econòmic de determinades regions de la conca del riu Senegal: a la riba nord, concretament a les regions mauritanes de Brakna i Gorgol, amb el finançament de l'Ajuntament de Barcelona, i a la riba sud, amb el finançament de l'Agència Catalana de Cooperació, a la regió senegalesa de Saint Louis. La intervenció es porta a terme a través del programa de cooperació: "Creació d'un espai de formació i difusió, tècnica i superior, i recerca agrosilvopastoral sota la perspectiva d'un desenvolupament regional sostenible".

(cont. pàg. 2 ➤)

(ve de la pàg. 1)

L'esmentat programa pretén promoure el desenvolupament sostenible d'acord amb els ecosistemes existents augmentant el nivell de formació de tècnics i població en general, concretament es reforça la formació de tècnics de grau mig i superior en l'àmbit agrosilvopastoral, es promou l'intercanvi en matèria de recerca per al desenvolupament sostenible del medi rural i, finalment, es transmeten els coneixements a la població rural necessitada, tot millorant els seus ecosistemes i, a mig i llarg termini, el seu nivell de vida.

En el marc d'aquest programa i per tal de contribuir a l'assoliment d'un dels seus primers objectius, com és la millora de la formació de tècnics de nivell superior, Món-3 ha treballat i treballa per fer possible la realització d'un màster de 600 hores adreçat a llicenciats en alguna matèria relacionada amb l'agricultura, ramaderia, gestió de l'empresa agrícola, protecció vegetal, economia i gestió. El màster comptarà amb una trentena d'alumnes i serà impartit per professors de la Universitat de Barcelona,

de l'Escola Superior d'Agricultura de la Universitat Politècnica de Catalunya i de la Universitat Gaston Berger. Hi inclourà les següents assignatures: I. Bases i tecnologies de la producció vegetal. II. Bases i tecnologies de la producció animal. III. Gestió de sòls i aigües. IV. Enginyeria de les instal·lacions agrícoles. V. Agroecologia. VI. Divulgació. VII. Creació i gestió d'explotacions agràries. VIII. Desenvolupament i cooperació.

Cada universitat compta amb un director de màster que són el professor Mateugue Diack de la Universitat Gaston Berger i les professores Anna Gras de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona de la UPC i la Irene Maestro de la UB, tots ells sota la coordinació de Món-3.

Posteriorment us informarem de l'evolució d'aquesta primera edició del màster al Senegal.

Dolors Danès

Directora de projectes de cooperació de Món-3

LOS VERDADEROS PIRATAS

En 1991 se hundió el orden político de Somalia, país que sucumbió a una guerra civil empeorada por la intervención estadounidense. El colapso político dejó la sociedad somalí sin defensas, situación que fue aprovechada por navíos procedentes de Europa, Estados Unidos, China y otros países para verter en sus aguas grandes cantidades de residuos tóxicos y radioactivos. El abuso se hizo visible cuando, en 2005, un tsunami depositó en las playas y costas somalíes bidones corroídos y otras muestras de estos residuos. Según el enviado de las Naciones Unidas en Somalia, Ahmadou Ould-Abdallah, la porquería tóxica acumulada en pocos días por la catástrofe marina provocó úlceras, cánceres, náuseas y malformaciones genéticas en recién nacidos y, al menos, 300 muertes.

Pero las desgracias no terminan ahí. Aprovechando el desgobierno, una multitud de barcos de pesca empezó a faenar en las aguas frente al país, incluidas sus aguas territoriales. En 2005 se calculó que pescaron allí unos 800 barcos de distintos países, muchos de ellos europeos y, más específicamente, españoles. Se estima que los ingresos generados durante un año por esta pesca extranjera ilegal ascendía a 450 millones de dólares. El resultado fue la rápida disminución de unas reservas pesqueras que eran el principal recurso para las comunidades de pescadores del país, catalogado como uno de los más pobres del mundo.

Un reportaje de Al Yazira informa de que grupos de somalíes trataron de constituir un cuerpo autodenominado "Guardacostas Voluntarios de Somalia", reuniendo dinero con el que pagar a la empresa estadounidense Hart Security, que se dedica a entrenar y formar luchadores y mercenarios por todo el mundo —y que, años más tarde, ha actuado como mediadora para el cobro de rescates en aquellas mismas aguas: ¡negocio redondo!—. Al parecer, hubo intentos de esos guardacostas voluntarios de negociar con los buques de pesca extranjeros para que dejaran de faenar o pagaran un impuesto para seguir haciéndolo, intentos que resultaron fallidos. El desenlace final fue lo que hoy se califica como piratería somalí.

En un país plagado de armas, desgarrado por bandas rivales y sometido a una situación económica desesperada, un desenlace así no debería sorprender. A la vista de lo anterior, es legítimo preguntarse:

¿Quiénes son, en esta historia, los verdaderos piratas?

Hay en España quien propone que los atuneros españoles (que son sobre todo vascos) lleven militares a bordo para disuadir a los piratas. En el Parlamento vasco, los votos del PP y el PNV han hecho posible el pasado 8 de octubre aprobar una moción en esta línea. El Congreso ya lo había descartado meses antes arguyendo que la legislación es-

pañola no lo permite. Francia sí lo permite, y hace tiempo que en el Índico los barcos de pesca franceses llevan militares a bordo. Pero esta diferencia es de detalle: ambos países lograron que el 10 de diciembre de 2008 los ministros de Defensa de la Unión Europea aprobaran la llamada Operación Atalanta contra la piratería somalí, y que se diera luz verde al envío de entre 6 y 10 buques de guerra para “garantizar la seguridad” en el golfo de Adén con el mandato de vigilar las costas de Somalia, “incluidas sus aguas territoriales”.

Estos hechos muestran que el colonialismo no sólo no ha muerto, sino que está tomando nuevos bríos. Y un nuevo aspecto marcado por la crisis de recursos naturales, en este caso la pesca. Las flotas pesqueras de los países ricos, compuestas por buques con capacidad para moverse por todos los mares del mundo, esquilmán un caladero tras otro: son las principales culpables de la sobrepesca que desde hace años viene destruyendo la capacidad de regeneración de las especies marinas y preparando un colapso de las capturas a escala mundial. Las primeras perjudicadas son las poblaciones de los países pobres que dependen de la pesca local: ellas carecen de flotas potentes para pescar lejos de sus costas. El caso somalí es uno de los más sangrantes por las circunstancias políticas internas, pero no es el único. España está recuperando sus blasones imperiales contribuyendo a empobrecer a uno de los países más pobres del mundo. Al hacerlo no sólo comete una injusticia, sino que practica una política sin futuro también para sus habitantes. Porque cuando ya no haya caladeros por explotar en ningún rincón del mundo, ¿qué harán nuestros marineros y pescadores?

Es una indignidad aprovecharse de un país desangrado por una guerra civil y luego mandar a los soldados a defender una causa indefendible que no hace más que profundizar la tragedia de ese pueblo. Y si se quiere mirar desde otra óptica, ¿cuánto nos cuesta mantener la dotación de dos buques de guerra, un avión y 395 efectivos de la Marina española que tenemos destacados en la zona?

El caso tiene su moraleja. Un país desarrollado como España no debe, tras agotar sus propios recursos pesqueros, expandirse por los mares del mundo privando a otras poblaciones más pobres de sus medios de subsistencia, porque agrava la situación de esas poblaciones y las empuja a una resistencia que desemboca en aventuras violentas y salidas militares. La solución hay que buscarla en casa, adaptándose a unos ecosistemas dañados y gestionándolos mejor (por ejemplo, con la piscicultura como alternativa a la pesca), y adoptando medidas previsoras para que nadie se quede sin trabajo y sin fuente de ingresos. Es inquietante que se esté haciendo exactamente lo contrario: optar por la huida hacia delante y por un neoimperialismo ecológico reforzado militarmente que sólo puede redundar en un empeoramiento de la situación.

Joaquim Sempere

Profesor de Teoría Sociológica y Sociología Medioambiental de la UB y miembro de Món-3.

Tomado de www.insurgente.org

Fundació
Solidaritat UB

CURSOS

SEGON SEMESTRE ACADÈMIC 2009-2010

ELS CONFLICTES: UN MÓN DE SOLUCIONS

Del 9 al 25 de febrer de 2010 (dm i dj · 18.30 a 21 h)

Director: Fernando Acosta

Lloc: Aula J.M. Valverde (Melcior de Palau 140 · BCN)

FINANCES ÈTIQUES I TRANSFORMACIÓ SOCIAL

Del 2 al 18 de març de 2010 (dm i dj · 18.30 a 21h)

Directors: Jordi Marí i Fernando Acosta

Lloc: Aula J.M. Valverde (Melcior de Palau 140 · BCN)

MICROCRÈDITS: MITES I REALITATS

Del 19 d'abril al 3 de maig de 2010 (dll i dx · 18 a 21 h)

Directors: Javier Navarro i Josep M. Ruiz

Lloc: Aula J.M. Valverde (Melcior de Palau 140 · BCN)

DE LA DEBACLE DE WALL STREET

A LA FRACTURA SOCIOAMBIENTAL GLOBAL

Del 20 d'abril al 13 de maig de 2010 (dm i dj · 20 a 22 h)

Directors: Salvador Aguilar, Arcadi Oliveres i Carlos Zeller

Lloc: Facultat d'Economia i Empresa (Av. Diagonal, 690. Barcelona)

PREU: 40 € (socis: 25 €) · 2 crèdits de lliure elecció

Més informació i inscripcions:

Fundació MÓN-3 · Facultat d'Economia i Empresa (Av. Diagonal, 690 – 08034 Barcelona)

Tel. 93 402 43 25 · mon-3@pangea.org · www.mon-3.org

Coordinadora: Maite Sirera · Horari: Dilluns, dimecres i dijous, de 15 a 19 h. Dimarts i divendres matí.

CANVIS EN LA LLEI D'ESTRANGERIA

Amb els vots favorables del PSOE, CiU i Coalició Canària, el no del PP, d'Izquierda Unida, Iniciativa, ERC, PNB i Nafarroa Bai, i l'abstenció del BNG i Unión Progreso y Democracia, el Congrés del Diputats va aprovar el passat dia 26 una nova reforma de la Llei orgànica 4/2000 de drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seva integració, més coneguda com a Llei d'Estrangeria. Una reforma que, després que l'actual i els anterior governs de José Luis Rodríguez Zapatero, la demoessin durant cinc anys, incomplint diferents directives europees, ha estat debatuda i aprovada al Congrés i al Senat pel tràmit d'urgència.

Modificar la Llei era necessari per adaptar-la a diferents directives com la que estipula la concessió automàtica de permís de treball de llarga durada a aquells extracomunitaris que tenen aquest permís en un altre estat de la Unió. També s'havia de modificar l'articulat per retornar als qui no tenen permís de residència els drets de manifestació, associació, vaga o justícia gratuïta que el Govern d'Aznar els hi va retirar l'any 2000. Aquesta retallada va ser declarada inconstitucional per l'Alt Tribunal fa més de dos anys.

Val a dir que el ministre Corbacho ha aprofitat la modificació per introduir altres modificacions. Alguns canvis són positius, com ara la concessió automàtica del permís de treball als familiars reagrupats —que ara arribaven a Espanya amb permís de residència però sense permís de treball i acabaven treballant en l'economia submergida—, o la no expulsió de la dona en situació irregular que és víctima de violència de gènere (fins ara, quan la policia tramitava la denúncia, tenia l'obligació d'iniciar un expedient d'expulsió). Però malgrat aquests canvis positius hi ha d'altres que endureixen la Llei i fan que globalment s'hagi de considerar aquesta modificació com un retrocés.

Així, s'allarga de 40 a 60 dies el temps que un estranger pot estar reclòs en un centre d'internament, o s'endureixen els requisits per a la reagrupació familiar (en el cas dels ascendents, caldrà que l'immigrant que els reagrupa porti 5 anys amb permís de treball —fins ara eren 2— i que els pares tinguin més de 65 anys. Això obligarà a separar-se a matrimonis on un dels cònjuges tingui, per exemple, 68 anys i l'altra només 62). També és força negativa la multa de fins 10.000€ per a qui empadroni fraudulentament un immigrant. Això pot perjudicar molt, per exemple, els subsaharians amb ordre d'expulsió que s'empadronen a casa d'algun membre d'una ONG per poder tenir cartilla sanitària i també molts immigrants que treballen en les collites agrícoles i viuen en coberts o construccions sense cèl·lula d'habitabilitat i, pel mateix motiu, s'han d'empadronar a casa d'algun amic.

El rebuig d'Iniciativa i ERC a la Llei ha estat per aquestes retallades. En el cas del PNB, ha estat per la manca de concreció d'una solidaritat en l'acollida de menors no acompanyats, donat que Euskadi acull molts més menors que d'altres comunitats. En canvi el no del PP s'explica perquè la Llei no introdueix l'anomenat "contracte d'integració" i no prohibeix futures regularitzacions. CiU ha donat el seu sí perquè es transfereixen a Catalunya i Andalusia les competències en la concessió de permisos inicials de treball i els informes d'arrelament per la regularització individual per arrelament als tres anys. Globalment, però, la Llei no significarà cap canvi en la política migratòria, que té dues vies d'obtenció de papers. La primera, mitjançant la contractació en origen, que quedarà molt restringida ara per ara a causa de la crisi, per més que es reguli la targeta blava europea per a treballadors qualificats. La segona, mitjançant la regularització individual als tres anys d'estar a Espanya, si hi ha arrelament i una proposta de feina o, en alguns casos, suficiència econòmica a la família. A l'últim cal dir que, a diferència de les anteriors modificacions de la Llei, aquesta no va acompanyada d'un procés de regularització extraordinari, la qual cosa deixa en una difícil situació als més de 700.000 irregulars que hauran d'esperar que passin tres anys i aconseguir una proposta de contracte.

Xavier Rius Sant
Col·laborador de MÓN-3

elroto.elpais@gmail.com

DE LA DEBACLE DE WALL STREET A LA FRACTURA SOCIOAMBIENTAL

Monthly Review: Selecciones en castellano

“La debacle de Wall Street y la crisis del capitalismo global, 2007-2009” · Nº 10 · 2009 · Editorial Hacer

Las crisis constituyen momentos liminares que tienen la notable característica de arrojar luz sobre las estructuras sociales, económicas y culturales bajo las cuales funciona el capitalismo. Todas las grandes crisis capitalistas han mejorado la comprensión de los mecanismos de funcionamiento de este sistema; aunque esto, no obstante, no significa necesariamente que el capitalismo pueda aprovechar este conocimiento para modificar algunas de sus mayores irracionalidades.

Un ejemplo directo y muy próximo. Cuando aún no toca fondo la crisis financiera global y la crisis de la vivienda en Estados Unidos que ha empobrecido aún más a las clases sociales más desfavorecidas, emerge una nueva burbuja gestionada por los mismo bancos rescatados sólo que, ahora, en vez de vender títulos de hipotecas sub prime comercializan bonos sacados de los mercados de seguros de vida. Un producto cuya rentabilidad —se les conoce como bonos de la muerte— depende de la longevidad del asegurado. Si esta es corta la rentabilidad es amplia y si es muy corta la rentabilidad es máxima. Entre una y otra irracionalidad apenas ha transcurrido el tiempo.

La comprensión, sin embargo, es fundamental para cualquier proyecto de emancipación social y para activar políticas defensivas eficaces y capaces de impedir que los costos de la crisis se descarguen sobre los trabajadores y la parte más empobrecida del sistema mundo. Y a esa comprensión contribuye precisamente la última edición de *Monthly Review: Selecciones en Castellano* que revisa los distintos aspectos que perfilan esta compleja crisis que abre el siglo.

“La debacle de Wall Street y la crisis del capitalismo global, 2007-2009” contiene siete artículos que analizan las principales líneas de fuerza por las que transita la crisis global. En particular podemos destacar el texto de Fred Magdoff sobre la crisis de los alimentos —probablemente, uno de los aspectos más determinantes e invisibilizados de la crisis—, un trabajo de Foster y Magdoff sobre la implosión financiera. Foster, un autor que ofreció desde las páginas de la edición estadounidense de la MR una visión descarnada de la debacle que se avecinaba, analiza en otro texto el impacto de la crisis de la globalización en China y los reacomodos posibles de la hegemonía mundial en el corto plazo. Desde otra perspectiva, Minqi Li revisa la relación estratégica que se establece entre China y Estados Unidos y el impacto posible de una escasez de petróleo en las relaciones globales y en la nueva hegemonía que se teje en el sistema mundo.

A partir de estos textos y de los del próximo número de MR, dedicado a revisar los aspectos medioambientales de la crisis actual, se articulara el seminario “De la debacle de Wall Street a la fractura socioambiental”, que organiza MÓN-3 en el segundo semestre del curso académico, con la participación de los editores responsables de la publicación y otros ponentes, profesores de la UB y de la UAB principalmente.

Carlos Zeller

LA ECONOMÍA EN CRISIS (o los economistas que no amaban a las personas)

A medida que se aleja el fantasma de un colapso en el sistema económico-financiero van apareciendo dudas acerca de la necesidad de refundar el capitalismo, o si por el contrario con una capa de pintura sobre las grietas será suficiente. Ahora bien, en cualquier caso lo que está fuera de toda duda es el profundo descrédito en el que ha caído la figura del economista, dada su manifiesta incapacidad para detectar, prevenir y corregir la crisis económica actual. La pregunta que surge espontáneamente es el porqué de esta miopía. Según mi opinión, en resumidas cuentas, hay dos factores explicativos principales.

En primer lugar, hay que señalar el progresivo alejamiento de la economía de toda cuestión social o medioambiental, en beneficio de la construcción de unos modelos matemática y formalmente impecables, pero que resultan de nula utilidad para resolver los problemas reales de las personas. José Manuel Naredo ya denunció esta circunstancia hace décadas en su erudita obra *La economía en evolución*.

Segundo, y más perverso, conviene no olvidar que a la economía le ocurre cómo a la iglesia en el pasado: se encuentra estrechamente interrelacionada con el poder. Ello dificulta

salvaguardar la independència respecte a los poderosos grups de pressió.

Aunque resulte bochornoso para nuestra profesión, hay que reconocer que cualquier persona con sentido común y observando a su alrededor podría haber anticipado la crisis hace bastantes años. ¿Y cuál ha sido el origen de la crisis? Pues el irresponsable comportamiento de los distintos agentes económicos. Las familias, consumiendo e invirtiendo (básicamente en vivienda) de forma compulsiva. El sector público, con políticos ineptos y de un nivel de corrupción considerable. Y el sector privado, con gestores sin escrúpulos y preocupados exclusivamente por el corto plazo.

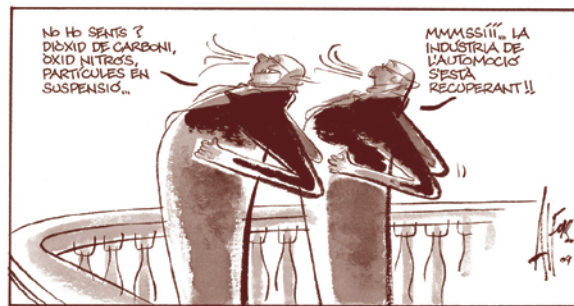
Sólo si la economía recupera el sentido común, aprende de los errores del pasado (por ejemplo Japón nos debería haber enseñado la lección de que una política monetaria

expansiva con tipos prácticamente al 0% no garantiza per se la recuperación), suelta el lastre de discusiones sobre estériles modelos matemáticos y amplía sus miras hacia aspectos sociales y medioambientales, entonces podrá recuperar la utilidad y prestigio perdidos.

Por el contrario, en la medida en que la entrada o salida de la recesión se siga midiendo por el número de trimestres consecutivos de PIB con signo negativo, no habremos aprendido nada. Al fin y al cabo, pese a que muchos no lo vean, la economía es mucho más que dinero. Aunque, como dijo Voltaire: "Quienes creen que el dinero lo hace todo terminan haciendo todo por dinero". Y así nos va.

Carles Canitrot

Economista y miembro de Món-3

UN ÈXIT QUE TAMBÉ ÉS NOSTRE

S'acaba de celebrar un seminari sobre la situació dels drets humans dels indígenes a Colòmbia.¹ Com ja sabeu, fa molts anys que tenim projectes de desenvolupament a Colòmbia, donant suport agropequari als camperols (la majoria afrodescendents i indígenes), en els departaments del sud-oest del país. De resultes d'aquestes accions de cooperació, s'han establert un munt de relacions amb les entitats locals i, gràcies a una xarxa de relacions personals amb professors de la Pontificia Universidad Javeriana, a Cali (de l'ordre dels jesuïtes), fa tres anys es va establir el primer contacte i posterior conveni amb la Universitat de Barcelona. Vàrem acompanyar-los i presentar-los a l'OTC a Bogotà, al temps que vàrem rebre suport de la Fundació Solidaritat UB per presentar el projecte "Víctimes invisibles, conflicte armat i resistència civil a Colòmbia"² a la convocatòria de Programes de cooperació interuniversitària de l'AECID. Aquest projecte va ser aprovat i ha proporcionat suport financer per facilitar el viatge a Colòmbia de tres professors de la UB, que han participat en la celebració d'un seminari sobre drets humans. També s'ha celebrat aquest seminari a Barcelona,

on hem pogut convidar a tres professors de la Universidad Javeriana de Cali i diferents líders dels pobles indígenes.

Els líders indígenes han aprofitat la seva estada a Barcelona per participar en d'altres jornades amb idèntica temàtica i amb coincidència en el temps, organitzades per una associació de drets humans amb el suport, en aquest cas, de l'Agència Catalana de Cooperació.

Ningú no ha de tenir l'exclusivitat sobre cap problemàtica i la seva difusió. Res a dir en relació a l'organització de les mateixes jornades, els mateixos dies, sobre el mateix tema per part d'altres grups, aprofitant tot un esforç que ha fet la Fundació Solidaritat UB i que ve de lluny. Lamentem, però, la incapacitat d'algunes ONG d'unir esforços i la cursa competitiva per aconseguir les subvencions públiques.

Albert Ricart

Membre del patronat de la Fundació Món-3

1. 26 i 27 de novembre de 2009 · http://www.solidaritat.ub.edu/documents2/Cartell_Colombia_v.pdf

2. Amb la coordinació de David Bondia García (professor del depart. de Dret Internacional Públic de la UB) i Manuel Ramiro Muñoz (professor de la Universidad Javeriana), l'editorial Huygens acaba de publicar el llibre.

TEATRO DEL OPRIMIDO

Es una técnica teatral (ejercicios-juegos) que tiene por objetivo redimensionar el teatro, tomándolo como un instrumento eficaz en la comprensión y la búsqueda de alternativas para problemas sociales, culturales, políticos y terapéuticos. Se trata de transformar al espectador de ser pasivo en protagonista de acción dramática, en sujeto creador, estimulándolo a reflexionar sobre el pasado, a transformar la realidad del presente y a inventar un futuro. “Estimular a no actores” a expresar sus vivencias a través del teatro es reflexionar sobre las realizaciones de poder, explorando historias entre opresores y oprimidos. Llamamos oprimidos a los individuos o grupos que son socialmente, culturalmente, políticamente, o por razones de raza o sexualidad, desposeídos de su derecho al diálogo, o se ven impedidos a ejercer este derecho.

Mediante un lenguaje que ya poseemos, con el teatro del oprimido aprendemos cómo sentir, sintiendo; cómo pensar, pensando; cómo actuar, actuando. Es un ensayo para la realidad. Entre hombres y mujeres, familias, grupos y naciones, el diálogo siempre debería prevalecer. En realidad, todos los diálogos tienen tendencia a transformarse

en monólogos, los cuales crean la relación opresores-oprimidos. Reconociendo esta realidad, el principio fundamental del teatro del oprimido es el de ayudar a restaurar el diálogo entre seres humanos.

Del 20 de octubre al 5 de noviembre, Món-3 organizó el tercer taller del teatro del oprimido, bajo el formato de curso que reconocía dos créditos de libre elección. Cada vez que realizo este tipo de talleres, no deja de sorprenderme el impacto que tiene en las personas que asisten. Es real que la transformación existe o la intención de cambio, o sencillamente se cuestiona qué está pasando a tu alrededor, qué pasa con el otro y, en fin, qué está pasando en esta sociedad. Realmente el método es excelente, porque Augusto Boal no excluye a nadie: todos podemos hacer teatro a través de esta técnica y, al no excluir, participamos de una forma espontánea, enriquecedora, integradora. Todos aprendemos, todos nos maravillamos de lo creativos que somos y nos reencantamos con el hecho de jugar. El teatro del oprimido es una herramienta más para aquellos que necesiten aplicarlo o incluirlo en su entorno laboral o artístico, ya sea en el campo educacional, social, marginal, etc. Me siento afortunada de trabajar, transmitir y compartir esta técnica, especialmente por la experiencia humana, por la empatía y por la posibilidad que brinda de compartir momentos de reflexión, de juego, de amor y de compromiso por lo que hacemos. Es una oportunidad de cambio, tanto de conciencia como emocional.

Para acabar, os invito a participar en el próximo taller que organizamos en febrero del 2010, dirigido a todos aquellos que deseéis experimentar a través del teatro. Un teatro, como señala Augusto Boal, para actores y no actores.

Jessica Espinoza
Actriz

REMAR A CONTRACORRENT: JUTJAR ELS VENCEDORS

El juez Fernando Andreu, titular del Juzgat Central d'Instrucció núm. 4 de l'Audiència Nacional, va dictar el 6 de febrer de 2008¹ una resolució per la qual es processa i es dicten ordres d'arrest internacional contra quaranta persones que formen –o han format part– de la cúpula politicomilitar de l'Armée Patriotique Rwandaise/Front Patriotique Rwandais (APR/FPR), que des de juliol de 1994 ocupa el poder a Rwanda, i se'ls considera suposadament responsables de crims de genocidi, contra la humanitat,

crims de guerra i terrorisme. Aquesta resolució judicial es produeix després que el Fòrum Internacional per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs² interposés una querrela a l'Audiència Nacional el 2005 per l'assassinat de nou espanyols i d'altres rwandesos i congolesos. Els tribunals espanyols poden processar casos de crims de guerra i altres crims internacionals fins i tot si aquests s'han comès en un país estranger en aplicació del Dret Internacional Humanitari.

De les quaranta inicials, 32 ordres d'arrest internacional estan registrades ja davant l'organisme internacional INTERPOL i el sistema europeu de lliurament immediat SIRENE. Aquesta investigació ha descrit l'estructura i piramidal cadena de comandament de l'APR/FPR —amb el president rwandès Paul Kagame al capdavant— com a responsable de tres grans blocs de crims, fortament vinculats entre si: a) els soferts per nou víctimes espanyoles, nou missioners i cooperants —que assistien prioritàriament a la població local i van ser en tots els casos testimonis incòmodes de les matances produïdes contra la població hutu en ambdós països—; b) els comesos contra rwandesos i congolesos —ja siguin crims selectius contra diversos líders o els massius i sistemàtics contra centenars de milers de civils—, i c) els crims de pillatge de guerra de recursos naturals —a gran escala i de forma sistemàtica—, en especial de minerals valuosos i estratègics.

La investigació ha posat de manifest que a l'Àfrica Central s'han comès crims a gran escala abans, durant i després de les matances massives contra població tutsi dels mesos d'abril a juliol de 1994, reconegudes com a genocidi per la Resolució *ad hoc* del Consell de Seguretat de l'ONU, i eren aquestes últimes les úniques tingudes en compte per la versió oficial que fins ara havia aconseguit imposar-se internacionalment.

Algunes coses importants han succeït després d'aquesta decisió judicial. En destaquem algunes: diversos països han demanat a l'ONU el lliurament dels processats a la justícia; el Tribunal Penal Internacional per Rwanda (TPIR) ha decidit en tres ocasions després del febrer no transferir casos a la justícia rwandesa per la falta d'imparcialitat d'aquests tribunals nacionals, i es basava, entre d'altres, en la resolució espanyola i en la reacció de les autoritats rwandeses en relació amb aquesta; després de catorze anys de funcionament, el TPIR ha obert per primera vegada un cas contra el FPR/APR sobre un crim que ha estat investigat per la justícia espanyola, encara que els tribunals rwandesos n'han reclamat la competència prioritària; dos viatges oficials de Rwanda a Bèlgica han estat anul·lats davant l'avís de les autoritats belgues que detindrien un membre de la delegació processat per la justícia espanyola; i, per últim, la Unió Africana va aprovar una resolució on afirmava que no executaria les ordres d'arrest espanyoles en el territori africà, a pesar que la justícia espanyola ha processat aquests presumptes criminals segons la normativa internacional aplicable a la gran majoria dels països del món, inclosos els africans.

Amb el pillatge de recursos minerals, una complexa troca dirigida pel "Congo Desk", els serveis secrets-DMI i empreses rwandeses com Tristar Investment, van col·laborar amb multinacionals i poders occidentals. Diversos informes de l'ONU posen de manifest el pillatge i

l'explotació il·legal d'or, diamants, coltan, cobalt i coure de l'est de la República Democràtica del Congo per part dels exèrcits de Rwanda (APR/FPR), Uganda i multinacionals occidentals —Finmining Ltd., Cogem, Sogem, Cogecom (Bèlgica), Afirmex (Gran Bretanya), Finconord (Pakistan), Raremet (Índia), entre d'altres—, i com aquest pillatge servia per finançar el conflicte bèl·lic i prosseguir amb les matances sistemàtiques de població civil innocent.

Wayne Madsen, antic membre de la national Security Agency nord-americana, afirma que la companyia americana Brown Root (subdivisió de Halliburton llavors presidida per Dick Cheney) està implicada en l'ensinistrament de forces del FPR i dona suport logístic a aquestes tropes al Zaire. Mentre es produeix la invasió i les matances, l'APR/FPR i forces ugandeses es dediquen al pillatge sistemàtic i algunes companyies mineres de capital nord-americà obtenen concessions d'explotació com per exemple l'American Mineral Fields i Barric Gold Co (l'expresident G. Bush n'era membre del Consell d'Administració). L'investigador nord-americà Keith Harmon destaca que en ocasions les multinacionals subministren material militar i logístic a canvi d'explotacions i posteriors concessions mineres de territoris claus com les mines d'or de Kilo-Moto.

La jurisdicció espanyola ha rebut de moment la declaració d'una trentena de testimonis protegits i no protegits que han relatat fets criminals rellevants comesos a Rwanda o a la RD del Congo entre 1990 i 2000. Cap tribunal nacional o internacional havia investigat fins ara aquests crims internacionals —comesos per vencedors de conflictes bèl·lics—, sobre els quals regnava fins ara un silenci eloqüent. La implicació de Paul Kagame i la seva presumpta responsabilitat criminal en algunes de les matances queda constatada al llarg de la resolució de processament. Hi ha testimonis —un d'elles membre de la seguretat personal de Kagame que ara té la condició de testimoni protegit— que han relatat com Kagame, el maig de 1994, quan encara era líder rebel, va fer una matança amb una metralladora antiaèria a un grup integrat per uns 30 o 40 civils, en la seva majoria dones, nens i gent gran. Per altra banda, hi ha cinc dels quaranta processats que a l'actualitat estan al servei de l'ONU (Karenzi Karake, comandant adjunt del contingent híbrid de l'ONU al Sudan (UNAMID), Karara Misingo, Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament al Nepal, en concret a la "Maoist Army verification"). Les Nacions Unides, que té firmat un conveni especial amb l'organització internacional INTERPOL, no ha pres cap decisió oficial per apartar del càrrec i/o lliurar a la justícia espanyola aquests cinc suposats criminals internacionals. Més aviat al contrari, el secretari general de l'ONU, contra el criteri d'alguns països com Canadà o la RD Congo, de VeritasRwandaForum, d'organitzacions rwandeses i d'al-

tres organitzacions internacionals humanitàries, acaba de confirmar el general Karenzi en el seu càrrec a l'UNAMID per un període complementari de sis mesos.

La decisió dels tribunals espanyols marca un important punt d'inflexió per acabar amb la situació d'impunitat fins ara vigent, i estableix segons proves –realitzades amb totes les garanties– algunes veritats essencials i ocultades d'aquest conflicte. S'espera que, amb la col·laboració internacional i l'aprofundiment del procés de Diàleg IntraRwandès en

marxa des del 2003, aquest important procés contribuirà a la pacificació de les persones i els pobles d'aquesta zona tan castigada d'Àfrica Central.

Jordi Palou-Loverdos

Advocat i mediador en conflictes.

Representant legal de les víctimes a Rwanda i RD del Congo i portaveu del Fòrum Internacional per la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs.

Facilitador responsable del Diàleg IntraRwandès

1. Vegeu l'Acta de Processament: http://www.veritasrwandaforum.org/dossier/resol_auto_esp_06022008.pdf

Vegeu l'Acta d'Incoació de Sumari: http://www.veritasrwandaforum.org/dossier/resol_auto_esp.pdf

2. Són part processal en aquesta acció de justícia les següents persones, institucions públiques i organitzacions:

http://www.veritasrwandaforum.org/querellantes_cat.htm

L'ISLAM SENSE VEL

L'escriptora iraniana Nazanin Amirian ens ha ofert recentment unes sessions d'aproximació a la noció d'Islam, la seva morfologia històrica, els referents culturals i els processos de construcció que han conduït al context actual. De fet, durant el curs que ha impartit, organitzat per Món-3, recorre qüestions de les cultures perses, judeocristianes, sumèries, aràbigues, indoeuropees, tot fixant-se en punts comuns i d'allunyament entre els sentits, contrastant-los amb la vivència del dia a dia, de la quotidianitat de les poblacions, experiències de realitats locals i estratègies d'adaptació a cada context històric en diferents regions del món, reunides sota la noció d'Islam, en convivència amb ella o teòricament confrontada.

Més enllà del fet religiós, o considerant la religió en la seva inevitable imbricació amb les qüestions sociopolítiques i econòmiques, la qüestió de la mediatització política i econòmica, dels sistemes de control i dominació, dels usos dels termes en els mitjans de comunicació massius i com aquests aspectes influeixen i dirigeixen la construcció dels sentits en les poblacions, que –volguem o no– influeixen alhora la seva experiència vital en la comprensió de cert estat de coses, rau, al meu entendre, en la base del discurs d'aquestes jornades. En aquest fil conductor de base, les nocions d'inscripció dels sistemes de control en els cossos se m'ha fet present en força moments. I també el fet que els sistemes dominants lluiten per construir un món a mida, segons els seus interessos i segons la seva pròpia comprensió de quin és el context necessari per assolir la dominació mateixa, de manera que la tensió dinàmica entre els sistemes de control locals i les formes de dominació mundial –incloent-hi les formes d'adaptació i/o resistència de les poblacions, les seves estratègies de vida– influeix, intervé i sacseja l'esdevenir històric de les societats i cultures del món.

La meua motivació inicial per inscriure'm a les jornades se centrava en entendre que el sistema educatiu en tots els nivells es caracteritza pel fet d'oferir visions fragmentades de les realitats objecte d'estudi, mentre en la nostra quotidianitat convivim amb formes molt més diversificades, així que en aquest trajecte formatiu em calia buscar diferents perspectives sobre la comprensió del que s'entén per "Islam". En el meu dia a dia comparteixo força temps amb persones d'origen bangladí, paquistanès, hindú, marroquí, algerià, amb la qual cosa vaig percebent diferències en la manera de viure, entendre i practicar la religió i com aquesta influeix el dia a dia de les persones. Així, l'aproximació a certs temes clau per la quotidianitat del seu ús en els mitjans, com ara jihad, infidel, dominació masculina, xiïsme o sunnisme, pràctiques matrimonials, ús del vel..., tot fent un esbós dels seus orígens i dels canvis històrics i contextuals que han pogut patir, ha resultat molt aclaridor. Els ponts entre mitologia, textos sagrats i pràctica social influeixen en aquests processos, però en l'àmbit de la crítica constructiva, i en la meua humil opinió, hagués reduït l'extensió de les primeres sessions per donar una major cabuda als continguts tractats principalment en la darrera sessió, seguint l'estructura del curs que considero molt encertada: aclariment de termes i contextos que entren en joc des de diferents perspectives, per arribar a punts de reflexió i anàlisi sobre el context actual.

Encantat d'haver pogut assistir a aquestes sessions i d'haver conegut la Nazanin, i esperant ens retrobem, només em queda agrair a Món-3 la realització d'aquest curs.

Christian Penedès

MANIFEST DE SUPORT A INSHUTI

Recentment, un mitjà de comunicació de Madrid explotava de manera sensacionalista la filtració d'un informe encarregat pel Consell de Seguretat de l'ONU sobre el finançament de grups armats a la RD del Congo i on s'acusaria les ONG Fundació mallorquina S'Olivar i l'associació manresana Inshuti d'aquest fet.

La FCONGD manifesta el seu suport a l'entitat Inshuti-Amics dels pobles de Rwanda, Burundi i el Congo i, en especial, al seu president, Joan Casòliva. Aquest suport es fonamenta en el coneixement del seu treball i dels seus membres, que contradiu totalment les acusacions que se li imputen. Valorem la seva doble tasca, des dels valors de la justícia i la pau, de promoure la recerca de la veritat dels genocidis, assassinats i explotació de la població i dels seus recursos naturals en el conflicte dels Grans Llacs d'Àfrica, i de realitzar projectes humanitaris per tal de millorar la precària situació de les persones que van patir i pateixen el conflicte.

Rebutgem completament l'acusació que l'entitat Inshuti hagi pogut finançar econòmicament i logísticament un

grup armat. De la mateixa manera, rebutgem que se'n pugui acusar la Fundació S'Olivar, de Mallorca, el representant de la qual, Joan Carrero, és president del Fòrum per a la Veritat i la Justícia a l'Àfrica dels Grans Llacs i impulsor dels Diàlegs Intraruandesos. La Federació se suma així mateix al manifest de suport a Inshuti que ha fet el Consell Municipal de Solidaritat de Manresa. L'ONG Inshuti forma part del Consell des de la seva creació l'any 1995.

Considerem que els mitjans de comunicació haurien d'informar la ciutadania dels interessos econòmics, polítics, estratègics i de poder que han provocat un drama humà en aquesta zona. Al respecte, volem recordar la resolució, dictada el 6 de febrer de 2008, pel magistrat de l'Audiència Nacional, Fernando Andreu, de processar quaranta militars de la cúpula del poder rwandès com a presumptes responsables de crims de genocidi, crims contra la humanitat, crims de guerra i tortura, a més de l'assassinat de nou cooperants i missioners catalans i espanyols.

Federació Catalana d'ONGD

SOBRE LA REFORMA DE LOS CRÉDITOS FAD

Después de casi dos años de incumplimientos en los plazos de presentación de la reforma de los créditos FAD y los seguros por cuenta del Estado de CESCE, el Consejo de Ministros aprobará hoy la tramitación de las leyes de creación de dos nuevos instrumentos que vendrán a sustituir el antiguo Fondo de Ayuda al Desarrollo (FAD). Con los anteproyectos de ley del Fondo para la Promoción del Desarrollo (FONPRODE) y de Reforma del Sistema de Apoyo Financiero a la Internacionalización (FIEM), el Gobierno responde, tarde y mal, a una vieja demanda de la sociedad civil. Desde hace décadas las organizaciones de la sociedad civil vienen denunciando los créditos FAD y los seguros CESCE como mecanismos de generación de deudas ilegítimas. Los anteproyectos de ley que se tramitarán hoy desde el Consejo de Ministros al Parlamento español no responden en absoluto a dicha denuncia.

Según Dani Gómez-Olivé, investigador del Observatorio de la Deuda en la Globalización y miembro de ¿Quién debe a Quién?, "esta reforma no garantiza que no se siga generando deuda ilegítima, más bien al contrario, abre la puerta a atorgar créditos sin supervisión alguna". Para Gómez-Olivé, en los textos presentados por el ejecutivo español no se desarrollan mecanismos de control, evaluación ni rendición de cuentas para evitar que fondos públicos se

destinen a proyectos con impactos negativos sobre los derechos humanos, el medioambiente o el desarrollo humano y sostenible en los países del Sur. Esta cuestión es especialmente grave cuando la totalidad del FONPRODE y parte del FIEM se prevé que contabilice como Ayuda Oficial al Desarrollo. En este sentido, y según el Observatorio DESC, "el Gobierno incumpliría con los pactos internacionales de derechos humanos y con las recomendaciones de la OCDE, al permitir que se beneficien de fondos públicos empresas que no respetan los derechos humanos y mantener la ayuda ligada, especialmente en operaciones de ayuda humanitaria y de emergencia".

Los textos de creación de FONPRODE y FIEM se han mantenido en el más absoluto secreto hasta ayer tarde, cuando se solicitó, con tan sólo unas horas de antelación, un dictamen al Consejo de Cooperación. Dicha petición responde a la necesidad del Gobierno de maquillar la absoluta falta de transparencia y participación de la sociedad civil en el proceso de elaboración de dichas propuestas. "Es evidente, sin embargo, entrever la mano del sector empresarial español en el texto de los dos anteproyectos", según afirma Tom Kucharz, de Ecologistas en Acción y ¿Quién debe a Quién? La propuesta del nuevo FIEM parece responder plenamente a las necesidades de la Cámara de Comer-

Medina

cio, el Club de Exportadores e Inversores y la Asociación de Marcas Renombradas que, en época de crisis, buscan todavía más apoyo del Estado para ampliar sus mercados internacionales.

Sin embargo no debemos olvidar que esta crisis global está afectando con especial dureza a los países del Sur, que necesitan más que nunca una solución definitiva al problema del endeudamiento. "No se puede permitir que, para que las empresas españolas salgan de la crisis, se genere nueva deuda ilegítima. Nuestra recuperación no

puede basarse en un mayor empobrecimiento de los países del Sur", afirmaba hoy Gemma Tarafa, activista de ¿Quién debe a Quién? .

Para ¿Quién debe a Quién?, con estas propuestas el Gobierno español revive la peor versión del FAD, la de la década de los 70, en la que se maquilla como AOD créditos que, además de generar deuda ilegítima en los países empobrecidos, responden únicamente a intereses comerciales de las empresas españolas. En este sentido, desde ¿Quién debe a quién? se exige al Gobierno español que, con el objetivo de hacer respetar los derechos humanos, ambientales, económicos, culturales y sociales en los países del Sur, asegure que tanto en el proceso de tramitación y discusión de los proyectos de ley, como en la futura gestión y seguimiento de los mecanismos generadores de deuda, se asegure la transparencia y la participación real de la sociedad civil.

www.quiendebeaquien.org

POR FIN, EL DESARME

Al final de la década de los 80, los acuerdos de Reykjavik, el fin de la guerra fría y la caída del muro de Berlín permitían augurar que la amenaza nuclear y la carrera armamentística darían un paso hacia un replanteamiento de las estrategias bélicas y, por tanto, de las armas necesarias para hacer frente a la nueva naturaleza de los conflictos, dejando un amplio margen para "los dividendos de la paz", que permitirían iniciar una nueva era, con unas Naciones Unidas renovadas, dotadas de los recursos humanos, financieros y técnicos apropiados. Pero no fue así. Bien al contrario, la "globalización" sustituyó los valores democráticos por las leyes del mercado y los países más prósperos del planeta (G-7, G-8...) marginaron al Sistema de las Naciones Unidas, hasta el punto de situar a la Organización Mundial del Comercio fuera de su ámbito.

El resultado ha sido un fracaso estrepitoso en la economía y, por la "avaricia e irresponsabilidad", utilizando palabras del Presidente Obama, de los grandes consorcios financieros el mundo en su conjunto se ha visto abocado a una crisis multidimensional (social, económica, medioambiental, alimenticia, democrática, ética), con unas inversiones militares que superan los 3 mil millones de dólares al día, al tiempo que mueren de hambre y abandono 70 mil personas aproximadamente, de ellas la mitad niños de menos de 5 años.

El último período de la administración Bush –invasión de Irak, propuesta de los escudos antimisiles, etc.– ha conducido a un repunte cada día mayor del gasto en armamento, mientras la pobreza y el hambre de miles de millones de seres humanos se acrecentaba. Por todo cuanto antece-

de, habiendo observado con perplejidad e indignación el "rescate" de las instituciones financieras con centenares de miles de millones de dólares, cuando las arcas de los Objetivos del Milenio permanecen semivacías, queremos manifestar nuestro apoyo al Presidente Obama por:

1. Tomar el liderazgo del desarme nuclear, como manifestó inesperadamente en su visita a Europa, concretamente en la ciudad de Praga, y ha tenido ocasión de ratificar presidiendo la sesión del Consejo de Seguridad del 24 de septiembre de 2009 en la que se adoptó unánimemente la reducción de los arsenales nucleares, lo que podría traducirse en un auténtico punto de inflexión sobre uno de los desafíos más relevantes de nuestro tiempo.
2. Haber decidido cancelar el programa de escudos antimisiles que la administración norteamericana había previsto instalar en Europa. Esta iniciativa permite abrir nuevos marcos de diálogo que deben constituir el contexto para el análisis y la resolución de los conflictos internacionales.
3. Iniciar, con instrucciones precisas al Secretario de Defensa R. Gates, una nueva política de defensa, que sustituya las armas convencionales (aviones, submarinos, tanques, etc.) por las que puedan no sólo hacer frente a las amenazas de hoy sino evitarlas, detectándolas a tiempo.

Manifestamos, asimismo, la urgente necesidad de:

- i. Confiar la seguridad internacional a las Naciones Unidas, con todas las medidas que se requieran para la rápida y eficaz actuación de los cascos azules.
- ii. Revisar con apremio las obligaciones contractuales de

las alianzas militares existentes, para reducir las adquisiciones de artificios bélicos propios de confrontaciones "tradicionales", que están activando recientemente el "mercado armamentístico" tanto en América Latina como en los países del Este.

- iii. Con los fondos que se liberen de las desmesuradas inversiones actuales en gastos militares, reactivar la cooperación internacional de tal modo que sustituya una economía basada en buena parte en la guerra por una economía que permita un desarrollo global sostenible (energías renovables, producción de alimentos, almacenamiento y producción de agua, salud, transporte, vivienda...).
- iv. Hacemos un llamamiento para fortalecer las iniciativas existentes para el desarme a escala mundial y, muy

especialmente, para la preparación de la Conferencia del Tratado de No Proliferación Nuclear, que debe tener lugar la próxima primavera de 2010.

- v. Asimismo, abogamos para que se establezcan con urgencia los mecanismos adecuados para la resolución de conflictos que, bajo los criterios y los mecanismos de seguimiento, control y rendición de cuentas necesarios y con la participación de todos los actores implicados, permita a las Naciones Unidas establecer los objetivos y las prioridades internacionales y desarrollar los programas para alcanzarlos.

Comunicado del Fórum UBUNTU

DECLARACIÓ DEL CONSELL MUNICIPAL DE COOPERACIÓ INTERNACIONAL PER AL DESENVOLUPAMENT

Davant del segrest de tres membres de Barcelona Acció Solidària el passat 29 de novembre a Mauritània, ONG que organitza la Caravana Solidària a l'Àfrica Occidental per donar suport a 106 projectes de 35 ONG catalanes que treballen al Marroc, Mauritània, Senegal i Gàmbia, el Consell Municipal de Cooperació Internacional per al Desenvolupament manifesta:

1. Condemnar el segrest reivindicat per la facció d'Al Qaeda del Magrib d'Albert Vilalta, Roque Pascual i Alicia Gámez en terres mauritanes el passat 29 de novembre i exigir la seva immediata llibertat.
2. Donar el seu suport a les famílies dels segrestats en aquests moments tan delicats, així com a tots els membres de la Caravana de Barcelona Acció Solidària.
3. Donar suport a totes les gestions del govern de l'Es-

tat espanyol i dels governs d'altres països per possibilitar l'alliberament sans i estalvis dels segrestats tan aviat com sigui possible i a les iniciatives dutes a terme per l'Ajuntament de Barcelona per facilitar el retorn dels membres de la Caravana Solidària així com la resta de vehicles.

4. Per tal de facilitar la resolució d'aquest segrest, demanar unitat, prudència i discreció al conjunt de la societat i col·laboració amb les institucions i administracions.
5. Refermar el compromís vers la tasca transformadora que tantes entitats, cooperants i administracions públiques duen a terme amb la col·laboració de contraparts locals per tal d'eradicar les conseqüències i les causes de la pobresa.

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

per col·laborar amb Món-3 omple aquesta butlleta i retorna'ns-la.
Rebràs informació de totes les activitats de l'organització i podràs participar-hi.

Nom i cognom

Adreça CP i població

País Telèfon Correu-e

Estudis, curs i univesitat

Quota anual mínima 25 euros

Quota anual superior voluntària

Ordre de pagament: Atengui, si us plau, fins a nou avís, i amb càrrec al meu compte o llibreta d'estalvi, els rebuts que li siguin presentats per la Fundació MÓN-3. Atentament,

Entitat, agència i n. de compte

Signatura

